

Královna
povětrí a temnoty
CASSANDRA CLARE

TEMNÉ LSTI KNIHA 3

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Od autorky románů PANÍ PŮLNOCI a PÁN STÍNŮ
a úspěšných sérií NÁSTROJE SMRTI a PEKELNÉ STROJE

Královna povětří a temnoty

Královna povětří a temnoty

CASSANDRA CLARE

T E M N É L S T I

KNIHA TŘETÍ

Přeložily Alžběta Lexová a Eva Maršíková

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text copyright © 2018 Cassandra Clare
Jacket photo-illustration copyright © Cliff Nielsen
Translation © 2019 Alžběta Lexová a Eva Maršíková
Czech edition © 2019 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať už elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Královna povětří a temnoty

Z anglického originálu *Queen of Air and Darkness*

(Margaret K. McElderry Books, New York, 2019)

přeložily Alžběta Lexová a Eva Maršíková

Redigovala Jana Kunová

Korektury Jiří Kettner

Editorka Marie Iljašenko

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2019

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-256-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Věnováno Sarah.
Ona ví, co udělala.

Smrt kynula a její trůn se vznes
v podivném městě v samotě kdes,
tam daleko tmavém na Západě,
zlí, dobří v klidu věčném pohromadě
nejlepší, nejhorší kde leží v radě.

Oltáře, paláce, věží stráž
(ty nechví se, ač časem ohlodány)
s našimi v ničem nesrovnáš.

Kol větrem chvějným nevšímány
pod nebem tupě, v stínu těch věží
melancholické vody leží.

Svit s nebe svatého jediný
v té noci neskane hlubiny,
jen krvavý od moře žeh
se mlčky klade v arkýře střech,
jak v dálku plnou září šleh
na dómech, vížkách královského bytu,
na chrámech, valech Babelských, v skrytu
plá zapomněných hájů, svítí
v tesaný břečťan a v kamenné kvítí,
na radě divných oltářů kmitá,
na jejichž frysech v řetězy oplítá
se fialka, maceška i réva hbitá.

Pod nebem tupě v stínu věží
melancholické vody leží
a věže a stíny jich tak se mísí,
že, zdá se, to všecko ve vzduchu visí,
co s pyšné věže s velebou
Smrt obr zří na vše pod sebou.

Tu otevřené chrámy, hroby zející
s vod plochou na rovni jsou zářící,
však poklady zde spící pospolu
démanty v očích všech idolů,
ni mrtví s šperky veselými
nepohnou vod těch spoustami mdlými;
neb ani vráska nezčeří, běda!
hlad' křišťálnou, jež kol se zvedá,
proud neřekne, že větry svěží
kdes dují šťastnějším na pobřeží,
a záchvěv nepoví, že větry hrají časem
na moři s méně ohyzným jasem.

Však ejhle! dech proráží vzduch!
Co vlna, – náhle divný ruch
a věže jakby odstrčily
hloub noříce se příboj shnilý,
jak vršky jich by sotva zanechaly
kdes prázdno v Nebi, jenž v závoj se halí.
Teď vlny planou rudějším leskem, –
hodiny dýchají matnějším steskem, –
když ve vzlyku jiného světa ztopí
se hloub a hloub to město v chvat:
z tisíců trúnů svých peklo se vzchopí
mu úctu vzdát.

– Edgar Allan Poe, „Město v moři“

ČÁST PRVNÍ

Beze smutku

V říši sličného lidu
se smrtelníků nedotýká
ani smutek, ani radost.

– vílí přísloví

I

SMRT ZŘÍ NA VŠE POD SEBOU

Všechno bylo postříkané krví: pódium pro členy Rady, schody, stěny, podlaha i roztříštěné pozůstatky Meče smrti. Později si bude Emma tu vzpomínku vybavovat jakoby zahalenou rudou mlhou. V hlavě jí pořád dokola běžel úryvek nějaké básně, ve kterém se autor podivoval, že v sobě lidé mohou mít tolik krve.

Říká se, že prvotní šok zmírňuje dopad velkých ran osudu, ale Emma ten pocit neměla. Všechno viděla a slyšela zcela jasně. Síň Rady se hemžila strážemi. Všude plno křiku. Snažila se prodrat k Juliánovi. Stráže jí zastoupily cestu, jako když se vzedme vlna. Zaslechla další výkřiky. „*Emma Carstairsová rozbila Meč smrti! Zničila jeden z Nástrojů! Zatkněte ji!*“

Bylo jí jedno, co s ní udělají, hlavně se potřebovala dostat k Juliánovi. Pořád klečel na zemi s Livy v náruči a odolával pokusům stráží zvednout její mrtvé tělo a odnést je pryč.

„Pusťte mě tam,“ ozvala se. „Jsem jeho *parabátai*, pusťte mě za ním.“

„Odevzdej meč.“ Byl to hlas konzulky. „Dej mi Cortanu, Emmo, a můžeš jít pomoci Juliánovi.“

Zalapala po dechu a ucítila v ústech krev. Na pódium mezitím dorazil i Alek a nyní klečel u mrtvolky svého otce. Síň se proměnila ve zmeř pobíhajících postav. Emma mezi nimi zahlédla Marka, který nesl v náruči bezvládného Tiba a ramenem si klestil cestu mezi ostatními *nefilim*. Tak sklíčený výraz u něj ještě nikdy neviděla. Za ním šel Kit. Kde je Dru? Tamhle – seděla sama na zemi. Ne, byla u ní Diana, s pláčem se objímaly, a o kousek dál se snažila prodrat na pódium Helen.

Emma o krok ustoupila a málem ztratila rovnováhu. Dřevěná podlaha byla kluzká krví. Pořád před ní stála konzulka Ťia Penhallowová a natahovala štíhlou ruku po Cortaně. *Cortana*. Ten meč patřil k Emmině rodině, patřil k Emmě, kam až jí paměť sahala. Pořád si vybavovala, jak jí ho Julián položil do náruče, když zemřeli její rodiče, jak k sobě meč pevně přivinula, jako by to bylo nemluvně, a vůbec nevníkala, že se jí ostří zařezává hluboko do paže.

Ťia po ní chtěla, aby se vzdala kusu sebe.

Zároveň tu ale byl Julián, samotný, zlomený žalem a celý od krve. Patřil k Emmě ještě víc než Cortana. A tak meč odevzdala. Když ucítila, jak jí ho konzulka prudce vytrhla z ruky, celá ztuhla. Měla nejasný pocit, že slyšela Cortanu vykřiknout na protest proti jejich odloučení.

„Běž,“ pobídla ji Ťia. Emma slyšela i hlasy dalších lidí včetně Horáce Dearborna, který se důrazně dožadoval, ať ji někdo zastaví, aby se mohla zodpovídat ze zničení Meče smrti a zmizení Annabel Blackthorové. Ťia stroze poručila strážím vyklidit síň a dodala, že nyní je čas truchlit, nikoli mstít se. Určitě Annabel najdou. *Odejdi se ctí, Horáci, nebo tě dám vyvést, teď není správná chvíle*. Aline pomohla Dru a Dianě vstát a zamířila s nimi k východu...

Emma padla na kolena vedle Juliána. Vzduch čpěl kovovým pachem krve. V náruči mu ležela bezvládná Livy s kůží barvy odstředěného mléka. Julián už přestal křičet, ať se vrátí, a teď ji tiše houpal jako malé dítě, bradu opřenou o temeno její hlavy.

„Julesi,“ zašeptala Emma, to slovo však mělo na jejím jazyku hořkou pachut: tu přezdívkou mu dala v dětství, jenže on už byl dospělý. Truchlící rodič. Livy byla víc než jen jeho sestra. Dlouhé roky ji vychovával jako vlastní dceru. „Juliáne.“ Dotkla se jeho studené tváře a poté Livyiny, ještě studenější. „Juliáne, láska moje, já ti pomůžu, dovol mi to, prosím...“

Pomalou zvedl hlavu. Vypadal, jako by na něj někdo vychrstl vědro krve. Pokrývala mu celá prsa a krk a měl od ní zamazanou bradu i tváře. „Emmo.“ Mluvil tak tiše, že sotva šeptal. „Emmo, nakreslil jsem jí tolik *iratze* –“

Livy však už byla mrtvá, dřív než dopadla na podlahu pódia. Dřív než ji Julián vzal do náruče. Žádná hojivá runa, žádná *iratze* by jí nepomohla.

„Julesi!“ Helen se konečně probojovala přes strážce. Bez ohledu na krev se vrhla na zem vedle Emmy a Juliána. Emma otupěle sledovala,

jak Helen opatrně vytahuje z Livyina těla zlomený pahýl Meče smrti a odkládá ho na zem. Umazala si ruce od krve. Rty měla bledé žalem. Objala Juliána i Livy a začala šeptat konejšivá slova.

Síň se postupně vyprazdňovala. Velmi pomalým krokem se k nim blížil bledý Magnus. Za ním šla dlouhá řada mlčenlivých bratrů. Když čaroděj vystoupil na pódium, Alek vstal a vrhl se mu do náruče. Beze slova se objímali a čtyři bratři mezitím poklekli a zvedli mrtvého Roberta Lightwooda, ještě předtím mu ale složili ruce na prsou a pečlivě zatlačili oči. Když odnášeli tělo z místnosti, ze všech stran se ozývalo tiché mumlání: „*Ave atque vale*, Roberte Lightwoode.“

Přistoupila k nim konzulka. Měla s sebou strážce. Za nimi nehybně stáli mlčenliví bratři jako duchové, šmouhy v barvě pergamentu.

„Musíš ji pustit, Julesi,“ vybídla ho Helen co nejlaskavěji. „Je potřeba ji dopravit do Tichého Města.“

Julián se podíval na Emmu. Oči měl chladné jako zimní nebe, ona v nich ale dokázala číst. „Ať to udělá on,“ navrhla. „Chce být poslední člověk, který ponese Livy v náruči.“

Helen pohládila bratra po vlasech, políbila ho na čelo a pak vstala. „Prosím, Ťio,“ řekla.

Konzulka přikývla. Julián pomalu vstal s Livy přitisknutou k hrudi. Vykročil ke schůdkům, které vedly z pódia. Vedle něj kráčela Helen a za nimi mlčenliví bratři, když se však zvedla i Emma a chtěla se vydat za nimi, Ťia ji nataženou rukou zastavila.

„Jen rodina, Emmo,“ zarazila ji.

Já přece jsem rodina. Nechte mě jít s nimi. Nechte mě jít s Livy, vykřikla Emma v duchu, rty však měla pevně semknuté. Nebude přece k všudypřítomné hrůze přispívat ještě vlastním smutkem. Pravidla Tichého Města navíc hovořila jasně. *Zákon je tvrdý, ale je to Zákon.*

Malé procesí se blížilo ke dveřím. Členové Kohorty už odešli, v síni ale pořád zbývalo pár strážů a jiných lovců stínů, a tak se za průvodem nesl refrén tiše pronášených slov: „Buď zdráva a sbohem, Livie Blackthornová.“

Konzulka se otočila, s Cortanou v ruce sešla po schůdcích a zamířila k Aline, která sledovala, jak odnášejí Livy. Emmy se zmocnilo chvění, jež jako by vycházelo z nitra jejího těla. Ještě nikdy si nepřipadala tak sama – Julián od ní odcházel a ostatní Blackthornovi se zdáli být milion kilometrů daleko jako vzdálené hvězdy. Popadl ji tak prudký stesk po

rodičích, že se skoro zastyděla, i po Jemovi se jí zastesklo a toužila zase držet v náručí Cortanu a zapomenout na to, jak Livy krvácí a umírá, leží jako polámaná panenka, zatímco se okno v síni Rady tříští a zlomená koruna si odnáší Annabel – viděl to kromě ní ještě někdo?

„Emmo.“ Objaly ji něčí paže, povědomé a něžné, a pomohly jí vstát. Byla to Cristina, musela na ni celou tu dobu čekat, když kolem zuřila vřava, neoblomně setrvala v síni navzdory tomu, že příslušníci strážže všechny vyháněli ven, zdržela se, aby mohla být Emmě nablízku. „Emmo, pojď se mnou, nezůstávej tady. Postarám se o tebe. Vím, kam můžeme jít. Emmo, *corazoncita*. Pojď se mnou.“

Emma se od Cristiny nechala zvednout ze země. Blížili se k nim Magnus s Alekem. Alek měl strnulý obličej a zarudlé oči. Emma se držela Cristininý ruky a rozhlížela se po síni. Připadala jí jako úplně jiné místo, než když sem před pár hodinami přišli. Možná je to tím, že tehdy ještě svítilo slunce, pomyslela si a na půl ucha při tom poslouchala, jak Magnus a Alek instruují Cristinu, ať Emmu odvede do domu vyhrazeného pro Blackthornovy. Možná je to tím, že se mezitím v místnosti setmělo a do rohů se vkradly stíny husté jako barva.

Nebo jí to tak přijde proto, že se za těch pár okamžiků stihlo všechno změnit. Možná už teď nic nebude jako dřív.

„Dru?“ Helen jemně zaklepala na zavřené dveře pokoje. „Dru, můžu s tebou mluvit?“

Přinejmenším tedy předpokládala, že tento pokoj patří Dru. Dům na břehu kanálu nedaleko konzulčiny rezidence v Knížecí ulici byl před schůzí Rady přichystán pro Blackthornovy, protože se čekalo, že v Idrisu stráví několik nocí. Helen a Aline jejich dočasným příbytkem provedla Diana a Helen s povděkem zaznamenala nenápadné stopy doteku jejích laskavých rukou: kuchyň krásily květiny a na dveřích ložnic byly štítky se jmény – místnost se dvěma úzkými postelemi patřila dvojčatům a Tavyho pokoj byl zase plný knih a hraček, které Diana přinesla z vlastního bytu nad krámkem se zbraněmi.

Helen se tehdy zastavila před pokojíkem s květovanými tapetami. „Tady by mohla spát Dru,“ navrhla. „Je to tu takové hezké.“

Diana se tvářila pochybovačně. „Víš, Dru takováhle není,“ upozornila ji. „Možná kdyby byli na tapetách netopýři nebo kostlivci.“

Helen sebou trhla.

Aline ji vzala za ruku. „Neboj se,“ pošeptala jí. „Však je zase všechny poznáš.“ Políbila Helen na tvář. „To přijde samo.“

A možná by to i samo přišlo, přemítala Helen s pohledem upřeným na dveře opatřené cedulkou, na níž stálo *Drusilla*. Kdyby se to všechno tak nezvrtlo. Ucítila v prsou prudké bodnutí zármutku – představovala si, že takhle se asi cítí ryba napíchnutá na háčku, když sebou mrská a zmítá ve snaze uniknout hrotu, který se jí trýznivě zarývá do masa.

Vzpomněla si na bolest, jakou cítila po otcově smrti. Přežít jí tehdy pomohla jedině myšlenka, že se musí postarat o svoji rodinu, že musí zaopatřit děti. Nyní se snažila soustředit na totéž, jenže bylo nasnadě, že děti – pokud se jim tak ještě dalo říkat, protože doopravdy byl dítětem už jen Tavy, který se hrůzných událostí v síni Rady našťestí nezúčastnil, protože zůstal v domě inkvizitora – jsou z její přítomnosti na rozpacích. Jako by byla někdo cizí.

To vědomí jí zarazilo bolestivý hrot ještě hlouběji. Přála si, aby tu s ní byla Aline, jenže ta odešla na pár hodin k rodičům.

„Dru,“ zopakovala Helen a zaklepalá silněji. „Prosím tě, pusť mě dovnitř.“

Dveře se rozletěly a Helen sotva stihla ucuknout, aby nepraštila Dru do ramene. Její sestra se na ni mračila, pořád ještě navlečená v nepadnoucích černých šatech určených na schůzi, které jí byly moc těsné v pase i přes prsa. Oči měla tak červené, že to vypadalo, jako by si přetřela víčka rudými očními stíny.

„Vím, že asi chceš být sama,“ začala Helen. „Potřebuju ale vědět, jak to –“

„Zvládáš?“ poněkud stroze doplnila Dru. Bylo zřejmé, co svým tónem myslí: *Jak bych to asi mohla zvládat?*

„Přežíváš.“

Dru na okamžik uhnula pohledem. Semknuté rty se jí chvěly. Helen toužila svoji mladší sestru popadnout a obejmout ji, sevřít ji v náruči jako před lety, kdy byla Dru ještě umíněné batole. „Chci vědět, jak je na tom Tibo.“

„Spí,“ odpověděla Helen. „Mlčenliví bratři mu dali vypít uspávací odvar a je u něj Mark. Chceš se k němu přidat?“

„Já...“ Dru zaváhala a Helen zamrzelo, že ji nenapadá nic povzbudivého, co by o Tibovi mohla říct. Děsila se toho, co přijde, až se vzbudí. V síni Rady omdlel a Mark ho odnesl k mlčenlivým bratrům, kteří už

byli v Gardu. Za strašidelného ticha Tiba prohlédli a shledali, že je zcela zdravý, přesto mu ale podali byliny na spaní. Mysl prý někdy sama pozná, že se potřebuje vypnout, aby se mohla zahojit. Helen ovšem netušila, jak může prospaná noc nebo i celý rok připravit Tiba na to, že přišel o své dvojče.

„Chci vidět Julese,“ prohlásila nakonec Dru. „Je tady?“

„Ne,“ řekla Helen. „Je ještě u Livy. V Tichém Městě.“ Toužila ji ujistit, že se každou chvíli vrátí – Aline jí vysvětlila, že obřad ukládání těla čekajícího na spálení bývá krátký, zároveň ale nechtěla Dru slibovat nic, co by se mohlo ukázat jako lež.

„A co Emma?“ Dru mluvila zdvořile, avšak s jasným podtextem: *Chci vidět lidi, co znám, ne tebe.*

„Půjdu se po ní podívat,“ slíbila jí Helen.

Ještě se ani nestáčila otočit k odchodu a Druiny dveře už s tichým, avšak rozhodným cvaknutím zapadly. Zamrkala, aby zahнала slzy – a spatřila Marka stojícího v chodbě jen krok od ní. Přiblížil se k ní tak tiše, že ho vůbec neslyšela. V ruce držel zmuchlaný kus papíru, patrně ohnivou zprávu.

„Helen,“ oslovil ji. Jeho hlas zněl rozechvěle. Bude po všech těch letech strávených u divokého honu truchlit po vilím způsobu? Vypadal pomačkaně a unaveně. Pod jeho očima a kolem úst byly patrné bytostně lidské vrásky. „Tibo nezůstal sám – jsou tam s ním Diana a Kit, a kromě toho stejně zatím spí. Potřebuju s tebou mluvit.“

„Musím zajít pro Emmu,“ namítla Helen. „Dru ji chce vidět.“

„Její pokoj není daleko. Můžeme se u ní stavit, než půjdeme,“ prohlásil Mark a ukázal na vzdálenější konec chodby. Stěny po celém domě byly obložené panely z medově zbarveného dřeva a lampy s čarodějným světlem vytvářely hřejivou atmosféru. Za jiných okolností by to bylo krásné místo.

„Než půjdeme?“ zopakovala nechápavě Helen.

„Dostal jsem z domu inkvizitora zprávu od Magnuse a Aleka. Musím jít vyzvednout Tavyho a oznámit mu, že naše sestra zemřela.“ Mark k ní natáhl ruku, obličej zkřivený bolestí. „Pojď se mnou, Helen. Prosím.“

Když byla Diana ještě mladá, jednou navštívila v Londýně muzeum, jehož hlavní atrakcí byla Šípková Růženka odlitá z vosku. Její pleť měla

světlou barvu loje, a s pomocí motorku, zabudovaného v jejím těle, se jí dokonce i zvedal hrudník v nápodobě „dechu“.

Tibova nehybnost a bledost jí teď voskovou dívku připomněly. Ležel na své posteli napůl přikrytý a jen oddechoval, jinak se ani nepohnul. Ruce měl volně podél těla, dlaně rozevřené. Diana netoužila po ničem jiném než vidět, jak si jeho prsty pohrávají s některým z Juliánových výtvorů nebo šňůrou od sluchátek.

„Bude v pořádku?“ zeptal se pološeptem Kit. Pokoj byl vytapetovaný veselou žlutou barvou a obě postele zakrývaly přehozy sešité z kusů starých látek. Kit se mohl posadit na prázdné lůžko, které mělo patřit Livy, ale neudělal to. Seděl vmáčkнутý do kouta, zády opřený o zeď a s nohama přitaženými k bradě. Upřeně zíral na Tiba.

Diana položila ruku na Tibovo čelo. Bylo studené. Připadala si jako ochrnutá. „Nic mu není, Kite,“ řekla. Víc Tiba přikryla. Zavrtěl se, něco zamumlal a zase se odkopal. Okna byla otevřená, protože se domnívali, že čerstvý vzduch udělá Tibovi dobře, teď k nim ale Diana přistoupila a zavřela je. Její matka bývala posedlá představou, že to nejhorší, co se může někomu přihodit, je nachlazení, a člověk zjevně nikdy nezapomíná, co mu rodiče vštípili.

Za oknem viděla město, na které už začínal padat soumrak, a vycházející měsíc. Vybavila se jí postava na koni, ženoucí se přes širé nebe. Přemýšlela, jestli Gwyn ví o událostech dnešního odpoledne, nebo zda mu má poslat zprávu. Copak asi udělá, až ji dostane? Když předtím byli Livy, Tibo a Kit v nebezpečí, hned za ní přijel, jenže to ho přivolal Mark. Pořád si nebyla jistá, jestli to udělal prostě proto, že k dětem cítí upřímnou náklonnost, nebo tím jen splácel starý dluh.

Zarazila se, ruku položenou na závěsu. Pravda byla, že toho o Gwynovi ví jen velice málo. Vůdce divokého honu byl spíš bájná postava než tvor z masa a kostí. Přemýšlela, jak asi prožívají emoce bytosti tak mocné a staré, že se staly součástí mýtů a legend. Vzhledem k tomu, kam až sahají jeho zkušenosti, jak by mu mohlo doopravdy záležet na nicotném životě nějakého smrtelníka?

A přesto jí v jejím starém pokoji objímal a utěšoval poté, co se mu svěřila se svým tajemstvím, jež do té doby prozradila jedině Catarině a kromě ní ještě svým rodičům, dnes už mrtvým. Byl k ní laskavý, nebo snad ne?

Nech toho. Otočila se čelem zpátky do místnosti. Teď nebyla vhodná chvíle zaobírat se Gwynem, přestože v hloubi duše doufala, že i tentokrát

přijde a nabídne jí útěchu. Ne když se mohl Tibo každou chvíli probudit do světa plného strašlivé nové bolesti. Ne když se Kit krčil u stěny, jako by se po ztroskotání na moři ocitl na opuštěné pláži.

Chystala se položit Kitovi ruku na rameno, když vtom k ní zvedl pohled. Na jeho tváři nebyly patrné stopy slz. Vzpomněla si, že měl oči suché i po smrti svého otce, když poprvé otevřel dveře Institutu a pochopil, že je lovec stínů.

„Tibo má rád věci, co zná,“ promluvil Kit. „Až se probudí, nebude vědět, kde je. Měli bychom mu sem dát jeho tašku a všechno, co si přivezl z Londýna.“

„Je to támhle.“ Diana ukázala na Tibovu plátěnou tašku zastrčenou pod postelí, která měla být Livyina. Kit už jí nevěnoval ani pohled, jenom vstal a přistoupil k zavazadlu. Rozepnul je a vytáhl knihu – tlustý svazek se staromódní vazbou. Tiše ji položil na lůžko hned vedle Tibovy rozevřené levé dlaně a Diana na okamžik zahlédla název vyražený na obálce zlatými písmeny. V tu chvíli zjistila, že i její otupělé srdce se ještě dokáže sevřít bolestí.

Návrat Sherlocka Holmese.

Po nebi stoupal měsíc a jeho svit se odrážel od démoních věží Alicante.

Bylo tomu už dlouho, co Mark město naposledy navštívil. Divoký hon nad ním občas přelétal a on si vybavoval, jaké bylo vidět pod sebou rozprostřený celý Idris, zatímco ostatní jezdci z honu výskali a jásali nadšením z toho, že se ženou po obloze nad zemí *nefilim*. Markovi se však pokaždé zrychlil tep, když spatřil vlast lovců stínů, stříbřitě se lesknoucí kroužek jezera Lyn, zeleň Broceliánského hvozdu, kamenná panská sídla rozestá po kraji, a na kopci trpytící se Alicante. Mark pozoroval Idris a jeho zase pozoroval Kieran, zamyšleně jedoucí po jeho boku.

Moje místo, moji lidé. Můj domov, myslel si tehdy. Ze země mu ale najednou všechno připadalo jiné, jaksi všednější, a uprostřed léta zavánějící vodou z kanálů. Ulice zalévalo ostré čarodějné světlo. K domu inkvizitora to nebylo daleko, ale kráčeli pomalu. Až po několika minutách Helen promluvila:

„V říši víl ses setkal s naší tetou,“ připomněla mu. „S Nene. Jenom s ní, že ano?“

„Byla na Zakletém dvoře.“ Mark přikývl a ulevilo se mu, že už mezi nimi nevládne mlčení. „Kolik sester měla naše matka?“

„Podle mě šest nebo sedm,“ odpověděla Helen. „Nene je z nich ale jediná laskavá.“

„Já myslel, že nevíš, kde Nene je.“

„Nikdy mi neprozradila, kde se nachází, ale od té doby, co mě poslali na Wrangelův ostrov, se se mnou několikrát spojila,“ vysvětlovala Helen. „Myslím, že mě litovala.“

„Pomohla nás ukrýt a uzdravila Kierana,“ vzpomínal Mark. „Když o nás mluvila, používala naše vílí jména.“ Rozhlédl se po okolí. Došli mezitím k inkvizitorovu domu, který byl největší z celého bloku a jeho balkóny čnely nad kanál. „Nikdy mě nenapadlo, že se sem jednou vrátím. Do Alicante. A k tomu jako lovec stínů.“

Helen mu stiskla rameno a společně přistoupili ke dveřím. Na její zaklepání otevřel utrápeně se tvářící Simon Lewis. Mark ho naposledy viděl před mnoha lety. Teď vypadal starší. Zmohutněla mu ramena, hnědé vlasy nosil delší a na tvářích mu rašilo strniště.

Přivítal Helen neveselým úsměvem. „Když jsme tu oba byli naposledy, opil jsem se a hulákal Isabele pod oknem.“ Otočil se k Markovi. „A když jsem posledně viděl tebe, byl jsem zavřenej v kleci v říši víl.“

Mark si na to vzpomínal. Simon k němu vzhlížel přes mříže klece ukované vílami a on mu vysvětloval: *Nepatřím ke sličnému lidu. Jsem Mark Blackthorn z Institutu v Los Angeles. Nezáleží na tom, co řeknou nebo co mi udělají. Nezapomenu, kým jsem.*

„Ano,“ přitakal Mark. „Pověděl jsi mi o mých bratrech a sestrách, o tom, že se Helen vdala. Byl jsem za to vděčný.“ Ze zvyku se maličko uklonil a neušlo mu, že to Helen udivilo.

„Škoda, že jsem ti toho tehdy nemohl říct víc,“ pokračoval Simon už vážnějším tónem. „A moc mě to mrzí. To s Livy. I v tomhle domě máme smutek.“

Simon otevřel dveře dokořán. Mark za ním spatřil honosnou vstupní halu s mohutným lustrem u stropu. Vlevo byl obývací pokoj, ve kterém seděli před prázdným krbem Rafael, Max a Tavy a hráli si s pár hračkami. Na gauči uviděl Isabelu a Aleka. Isabela objímala bratra kolem krku a tiše mu vzlykala na prsou. Její nehlučný, zoufalý pláč zabrnkal na jakousi strunu v Markově srdci a připomněl mu jeho vlastní ztrátu.

„Vyříd' prosím Isabele a Alekovi upřímnou soustrast s úmrtím jejich otce,“ vmísila se do hovoru Helen. „Nechtěli jsme vás rušit. Přišli jsme vyzvednout Oktaviána.“